

dette Dieblif med vor tidligere Stilling, saa kan jeg i det Mindste ikke negte, at de Herrer paa den anden Side ere komne noget imøde og altid have ladet sig paavirke af, hvad jeg tror, der er den offentlige Mening. Jeg nærer det Haab, at de ville gaa videre i denne Henseende, og at vi paa denne Maade ville komme til den Overenskomst, der gaanske vist, som der oftere er sagt, ligger til Grund for ethvert konstitutionelt System.

Berg: Jeg troede, at vi her i Salen bæres frem af den offentlige Mening, at vi ere til i Kraft af den offentlige Mening, og at vi derfor selvfølgelig ogsaa maa tage Hensyn til den offentlige Mening; men det ærede Medlem har en anden Mening, som han vil have taaget Hensyn til, og det er den „oplyste offentlige Mening“. Ved den oplyste offentlige Mening forstaaer man ofte visse enkelte Samsundsklassers Mening, for Ex. visse Redaktørers og visse Embedsmænds Mening; men den kan være meget forskjellig fra den om Landets Forhold og Trængsel virkelige oplyste, offentlige Mening. Altsaa, naar vi tage den oplyste, offentlige Mening i den rette Forstand, da er det min Overbevisning, at Folkethinget til enhver Tid maa tage Hensyn dertil, thi det bæres frem deraf, og, naar jeg tror, at den politiske Udvikling skal gaa i den af mig antydede Retning — det forekommer mig for Næsten, at det ærede Medlem ikke er saa fjernt fra det Samme —, er det, fordi jeg ogsaa tror, at Folket vil dygtiggjøres mere og mere til at bære en saadan Udvikling.

Solm: Jeg tror, at man kan diskutere dette Spørgsmaal saa længe, som man vil, saa er der en Ting, man maa slaa fast, og det er, at man dreie og vende det, som man vil, saa vil — jeg tør maasse neppe bruge dette Udtryk — Lyngdepunktet alligevel blive i Folkethinget. Men jeg tror, at man for meget er kommen ind paa at drøfte Spørgsmaalet om Thingenes Ligeberettigelse. Man kan nemlig ikke faae en eneste Sag frem, uden at dette Spørgsmaal om Thingenes Ligeberettigelse ogsaa kommer frem. Jeg havde gaanske vist ventet, at det ærede Medlem for Lihisted Amts 3die Valgtreds (Bagger) havde taget Ordet som Ordfører for de Forslagsstillere, der isjor indbragte Forslaget om Lønningsforbedring, men da det ikke lader til, at han vil det, har jeg ikke villet undlade at tage Ordet, da jeg var en af Forslagsstillerne isjor. Jeg tør sige, at ialtsald for mit og flere af Forslagsstillerne Bedkommende, at der ikke hos os var endog blot en Rantke om, at man derved vilde paatrykke Sagen et saadant Stempel, at man derved vilde hævde Folkethingets Magt overfor Landsthinget; men at det senere er kommet dertil, idet der maasse her fra et enkelt Medlems Side er faldet et Udtryk, som har foranlediget Landsthinget til at indtage den Stilling,

som det har gjort; men derved skal jeg ikke opholde mig. Jeg vil derimod sige et Par Ord om selve Forslaget. Det forekommer mig da, at man næsten ved Nødvendighedens Magt er tvungen ind paa den Stilling, hvori man befinder sig, og i denne Henseende kan Regjeringen ikke fritage sig for at have en ikke liden Styrb. Desom man fra Ministerbordet havde hørt de samme Udtalelser ved den 1ste Behandling af Lønningsloven, som man har hørt idag, er jeg sikker paa, at man ikke havde staaet overfor dette Spørgsmaal paa Finantsloven, saaledes som man nu staaar. Jeg mindes tydelig, at jeg den Gang anskede over, at en af de Forandringer, der vare foregaaede i Lovforslaget fra isjor til iaar, var den, at medens Lovforslaget isjor kun skulde gjælde for et Aar, skulde Loven nu være vedvarende. Den ærede Finantsminister svarede den Gang, at dette var begrundet i, at han ikke kunde erkende Andet, end at man var fuldstændig berettiget til at gaa ud fra den Forudsætning, at det skulde være et vedvarende Dyrtidstillæg. Dette gjorde, at man ikke kunde tænke paa at komme til nogen Overenskomst med Regjeringen, men at man var henvist til at indtage sin egen Stilling, og man maatte da sige, at man ikke kunde være med til at give de høieste Lønninger Lønningsstillæg, og at man ikke kunde være med til at give Lønningsstillæg uden for et Aar ad Gangen. Den ærede Minister sagde da, at han ikke kunde erkende det Berettigede i kun at give Tillæg for et Aar, foruden dette, som blev meget stærkt fremhævet fra en vis Side, at ogsaa de høiere Lønninger skulde have Tillæg; ja, man gik endogsaa saa vidt, at man sagde, at det var Lønningerne mellem 1200 og 3000 Rd., som hovedsagelig trængte til Forbedring. Naar man ikke fra vor Side kunde erkende det Berettigede i saadanne Udtalelser, var man, naar man troede, at der var en enkelt Klasse Embedsmænd, der trængte til Forhøielse af deres Lønninger, henvist til at komme med Forslag derom paa Finantsloven, og det er ikke første Gang, at man er kommen med et saadant Forslag paa Finantsloven. Vi have en hel Klasse Embedsmænd, nemlig Lieutenanterne, der have staaet der i flere Aar, uden at et eneste Menneske har sagt et eneste Ord derom. Ingen har udtaalt Noget om, at Folkethinget derved skulde have tillagt sig en større Myndighed, end det har. Nu har man — tillad mig at bruge dette Udtryk — søgt at ville lægge noget Andet ind i denne Myndighed, idet man i Virkeligheden var imod Hovedtanken, der gaar igennem vort Forslag; man er i Virkeligheden imod, at vi kun ville give Forhøielsen til de lavere Lønninger. Dette er min Opfattelse af Spørgsmaalet, og det er derved, at man stadig kommer ind paa Spørgsmaalet om Thingenes Ligeberettigelse. Jeg tror, at de Allersleste i denne Sal ville være enige om, at det ikke er ønskeligt at faae altfor Meget frem om dette Spørgsmaal